

З-за похилої стодоли

Володимир Свідзінський

З-за похилої стодоли
Смутно дощик повела,
На оріх, оріх волоський
Каламуттю налягла.

Зажурила всю долину,
Притуманила лісок,
Загурчала у відерце,
Як у дудку пастушок,

І уже гляділа місця,
Щоб звинутись і тихцем
Задрімати на сухому,
Під ясминовим кущем, –

Коли сонце з-понад гаю
Обернулося назад
І, немов ручне ягнятко,
Прояснівши, вбігло в сад.